

hmotnou výhodu ve výši mnohem značnější, jelikož 16.000 Kč, o které byl stát podle rozsudkového zjištění takto zkrácen, značí zároveň zcela nepochybně také hmotný prospěch stěžovatelů. Bylo proto zamítnouti obě zmateční stížnosti jako bezdůvodné, z valné části však jako po zákonu pokud se týče vůbec neprovedené.

Čís. 3256.

Přestupku podle § 32 zbroj. pat. se dopouští, kdo má (drží) zbraň nebo munici, nemaje k tomu povolení. Povolení jest třeba jen k držení zbraně neb munice zapovězené. Zakázanou zbraní jest, kterou zákon (§ 2 zbroj. pat.) za takovou prohlašuje; nedovolenou po rozumu § 32 zbroj. pat. jest však držba zbraní i tehdy, přičí-li se v š e o b e c n é m u dočasně vyslovenému zákazu míti zbraně.

(Rozh. ze dne 8. září 1928, Zm. II 218/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Moravské Ostravě ze dne 13. dubna 1928, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přestupkem podle § 32 zbrojního patentu.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost, citujíc důvody zmatečnosti čís. 9 a), b) a 10 § 281 tr. ř. namítá v podstatě pouze podle čís. 9 a) § 281 tr. ř., že byl obžalovaný odsouzen pro přestupek § 32 zbroj. pat. neprávem, poněvadž prý dovolené zbraně lze držeti beztrestně a o zabaveném revolveru obžalovaného soud nezjistil, že byl vzhledem ke své délce zbraní zapovězenou, ba nemohl vůbec zjistiti, jaká zbraň to byla. Poukaz rozsudku na zákaz držeti zbraně (jakékoliv), vyslovený výnosem zemské policejní správy v Opavě ze 4. května 1923, na nějž poukazuje správa policejního ředitelství v Mor. Ostravě, nestačí prý k odůvodnění odsuzujícího výroku, poněvadž jde o speciální místní předpis, platící jen pro určitý okrsek, který mimo to svou všeobecností nemůže stačiti k odsouzení obžalovaného. Než zmateční stížnost jest na omylu. Zrušujícím rozhodnutím nejvyššího soudu v Brně ze dne 12. listopadu 1927, vydaným v této trestní věci, bylo vysloveno, že přestupku § 32 zbroj. pat. se dopouští, kdo má (drží) zbraň nebo munici, nemaje k tomu povolení. Povolení jest třeba jen k držení zbraně nebo munice zapovězené. Zakázanou zbraní jest, kterou zákon (§ 2 zbroj. pat.) za takovou prohlašuje; nedovolenou po rozumu § 32 zbroj. pat. jest však držba zbraní i tehdy, přičí-li se všeobecnému dočasně vyslovenému zákazu míti zbraně. Vycházeje z tohoto právního názoru, vyslovil prvý soud, že se sice nedá zjistiti, je-li revolver zabavený obžalovanému zakázanou zbraní ve smyslu § 2 zbroj. pat., uznal však správně, že držba revolveru obžalovaným byla nedovolená, poněvadž, jak vysvítá z přípisu policejního

ředitelství v Mor. Ostravě, platí pro obvod policejního ředitelství moravsko-ostravského a to moravskou i slezskou jeho část všeobecný zákaz, držeti a nositi zbraně jakékoliv bez úředního povolení. Nařízením jednak zemského presidia ve Slezsku z 15. srpna 1910, čís. 1396 z roku 1909 a z 11. listopadu 1910, čís. 1765/26, jednak zemské politické správy v Brně z 18. března 1919, čís. 19.068 a z 15. srpna 1910, čís. 62 z. zák., vydanými na základě § 42 zbroj. pat. ze 24. listopadu 1852, čís. 223 ř. zák. a ponechanými dosud v platnosti, bylo totiž z důvodů bezpečnosti až nadále zastaveno ve Slezsku i na Moravě právo držeti a nositi zbraně a náboje každého druhu a byla držitelům zbraní uložena povinnost zbraně a náboje v jejich uschování jsoucí po vyhlášení těchto nařízení bezodkladně odevzdati u politického úřadu. Poněvadž tedy těmito nařízeními byl vydán pro Moravu a Slezsko a tím i pro obvod policejního ředitelství v Mor. Ostravě všeobecný zákaz míti zbraň a náboje jakéhokoliv druhu, a obžalovaný, pro něhož neplatí žádná z výjimek v oněch nařízeních uvedených, jednal proti tomuto zákazu veřejně vyhlášenému, dopustil se přestupku § 32 zbroj. pat. tím, že nemaje úředního povolení, měl u sebe revolver, tedy zbraň, již držeti podle všeobecných dočasně platných zákazů není dovoleno. Zmateční stížnost není tudíž odůvodněna; pokud nedbá právního názoru vysloveného ve zrušujícím rozhodnutí nejvyššího soudu, nezasluhuje povšimnutí. Bylo ji proto zavrhnouti.

Čís. 3257.

V řízení zrušovacím může býti obžalovaný zastupován více obhájci.

Obhájce musí své zmocnění vykázati; nevykázal-li se ani písemnou plnou mocí obžalovaného, aniž vychází ze spisů na jevo projev obžalovaného, z něhož by se dalo usuzovati na udělení plné moci (na př. vlastnoruční podpis obžalovaného na podání, jímž byla zmateční stížnost ohlášena), nebo, že byl jako zástupce chudých k žádosti obžalovaného kromě k obhajování při hlavním přelíčení ustanoven také k provedení opravných prostředků, nelze mu pro nedostatek zmocnění pokud se týče oprávnění podle třetího odstavce § 41 tr. ř. doručiti opis rozsudku.

(Rozh. ze dne 13. září 1928, Zm I 495/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací nevyhověl v neveřejném zasedání stížnosti advokáta Dr. Josefa H-y do usnesení krajského soudu v Hradci Králové ze dne 10. července 1928, jímž obžalovaným pouze ohlášená avšak neprovedená zmateční stížnost proti rozsudku ze dne 30. května 1928 byla podle § 1 čís. 2 novely ku tr. ř. zamítnuta.

Důvody:

Podle záznamů protokolu o hlavním přelíčení obhajoval obžalovaného při hlavním přelíčení Dr. Josef H., jako »obhájce ex offio« a sub-